

פרשת בשלח

זה א-לי ואנוהו (ט)

הגמ' דורשת מפסוקינו על הענין של הדור מצוה שעשה לו ציצית נאה ס"ת נאה ושי להבן מדוע נאמר ענין זה של הדור מצווה דווקא בשירת הים?

הנ"ל בבביאור הדברים שהנה ידוע שהקב"ה איסתכל באורייתא וברא עלמא [הסתכל בתורה וברא העולם] והסבר הדברים שכל דבר גשמי שיש בעולם הזה יש לו מקור רוחני ומשם הוא שואב את כוחו ולולא החלק הרוחני שלו לא היה לו כח להתקיים.

ובננושא הזה שמעתי בשם אחד מגדולי המשגיחים של הדור הקודם שהעולם מבין הגוף האדם צריך אוכל ולכן הוא אוכל רק שלפני האוכל צריכים לברך בשביל הכרת הטוב אמנם אין האמת כך אלא גוף הדם באמת זקוק לברכה של האדם שמברך לפני אכילתו כי האדם באמת ניזון מהחלק הרוחני.

למדנו עד עתה שהתנהגות הטבע היא מקבילה לשמירת מצוות התורה. אבל בשביל שיהא ניסים צריך לעשות דבר שהוא מעבר למצוות התורה, כי ע"י הוספה על מצוות התורה נעשה דבר שהוא בגדר שינוי מהטבע וזהו נס. ובאמת זוהי גמרא מפורשת "מאי שנא ראשונים דאיתרחש להו ניסא ומאי שנא אחרונים שלא איתרחש להו ניסא? הללו מסרו נפשם על קדושת השם [יותר ממה שחויבו ע"פ דין.העורך] והללו לא מסרו נפשם על קידוש השם."

עתה מובן שאחר שהקב"ה עשה להם נס גדול של קריעת ים סוף עתה בא הפסוק ומלמד אותנו על הענין של הדור מצוה שזהו תוספת על המצוה שאיננו מחויבים עליה שבזה זוכים לניסים.

ואולי אפשר להסביר ע"פ הנ"ל מה שהתבאר במדרש שלא נבקעו המים עד שנחשון בן עמינדב נכנס לתוך הים עד ראשו. וקשה לכאורה מדוע הקב"ה לא בקע להם את הים מייד? ועתה נראה פשוט שהקב"ה רצה שתהיה מסירות נפש וביטחון בה' שנכנסים לים, ה' אמר שנעבור בו למרות שעתה המים עדיין גועשים.

מקור: מקור